

VILLÁNYI LÁSZLÓ

szülővárosomba tetted

Járt itt IV. Béla, IV. (Kun) László, III. András, I. Anjou Károly, I. Ulászló, Hunyadi János, Báthory Zsigmond, harcoltak a várért olaszok, vallonok, franciák, spanyolok és németek, ostort árultak a török foglyok, részt vett az ünnepi körmeneten Lotharingiai Károly, majd Villánynál legyőzte a magyarországi török főerőket, körülnézett tudós Bél Mátyás, jött és elsietett Napóleon, beszédet mondott Kossuth Lajos, az Arany Bárány fogadóban megszállt Ferencz József, ugyanitt Döbling felé Széchenyi István, tanult Kisfaludy Károly, Batthyány Lajos és Deák Ferenc, tanított Rónay Jácint, Czuczor Gergely és Jedlik Ányos, koncertezett Liszt Ferenc és Bartók Béla, felolvasott Petőfi Sándor, Krúdy Gyula és Kosztolányi Dezső, imádkozott II. János Pál pápa, de a történések közül a legfőbb mégis az volt, amikor szülővárosomba tetted szépséges lábadat.

gyerekkorától fogva

Hajlamos a halogatásra. Sértődékeny. Ha igazságtalanság éri – vélt vagy valós –, azonnal támadásba lendül. Könnyen felfortyan, elveszíti egyébként végtelennek tűnő türelmét. Lin Csi apát tanítványához illően lusta, ha tehetné, egész nap feküdne vagy ücsörögne egy terjedelmes lombú fa alatt, s azt állítaná, tűnődik. A lehető leglassabban sétál hegyen-völgyön át, hosszasan álldogál a folyó partján egy-egy haszontalan kavics előtt, miközben elmegy fontos dolgok mellett. Gyerekkorától fogva veszélyes álmodozó,

róla is kiderülhet, valójában álomból van. Mint rostélyát leeresztett lovag hajszolja az ideált. Fantáziája felettébb erős, a felhőkben nem csupán bárányokat képes felfedezni. Az esze poroszkál, néha hetek, sőt hónapok telnek el, mire eszébe jut a frappáns válasz. Túlságosan érzelmes, megkönnyez lehetetlen történeteket. Akár napokig hallgatna, viszont délután is tud horkolni (a kevésbé poétikus, gyakorlatias énjéről bezzeg nem beszél, s mindarról, amit nárcizmusa eltemet – teszi hozzá ironikusan a jóbarát). Tartsd szemmel, jól vigyázz, bizony ilyen a te Jövendőbelid.

Bicskei Ottó

Szabadkán, a Kozamara szabónál csináltatta elegáns öltönyeit, a legfinomabb szövetekből. Művészi frizurát viselt, mint egy óriási hullám, úgy tornyosult homloka fölött, de valójában a hódítás kifinomult művészetében volt jártas, abban alkotott maradandót. Ó-Kanizsán bolondultak érte a nők, mert akit a keze közé engedett, erotikus filozófiájának megfelelően, nem távozható boldogtalanul. Egyszer tánc közben (nyilván ajkai és ujjai sem tétlenkedtek) orgazmusba ájult partnere, utóbb bevallva, életében akkor élvezett először. A Magyar Királyi Haditengerésznél szolgált a II. Világháború alatt, kilométereken át cipelte a hátán sebesült földijét, csak amikor biztonságba jutottak, akkor döbrent rá, hogy társa már halott. Amikor ismét a Vajdasághoz csatolták Jugoszláviát, nem csupán virtuális tengere lett, sőt, nyugdíjazása után, felesége kamaszkori álmát beteljesítve, húsz méterre a Jadrantól teremtett otthont. Néhány év elteltével reggelente neki jeleztek a hazatérő halászhajók, így lett Bicskei Ottó az Adria nyugalmazott admirálisa.

variálja énekét

Milyen leleményesen variálja énekét a feketerigó, bizony a május nem csak a fákat tölti meg zölddel, mindenből elővarázsol valami olyasmit, amiről addig maga sem tudott. Emlékszel arra az árva madárra? Éktelen hanggal tartotta ébren a környék lakóit, éjfél után a szilveszterkor vett anyósnyelvel válaszolgattunk neki, de hiába, egyszer óvatosan közelébe lopóztunk, láttuk, valóban nem tréfa. Később olvastam, létezik olyan madár, aki képes utánozni tőle idegen hangokat, akár szirénát is vagy riasztót, mert retteg, hogy pár nélkül éri a nyár.

repcetáblák sárgája

Tíz éve sóvárogva olvastam volna a fák és a madarak pompáját Mutis regényében. Ma már tudom, a vonatból veled látott repcetáblák sárgája bizonyosan szebb az őserdő sárgáinál. Igaza van az árbocmesternek: „Többet lehet tanulni egy asszony oldalán, erényeiből, mintha keresztül-kasul bejár minden utat az ember...” Szereted otthonunk színeit, mondod megint, s boldogan hallgatok, mint a tudásra szomjazó, aki dicséretet kapott.